

Ονομάζομαι Αφροδίτη Τρομπούκη. Γεννήθηκα και μεγάλωσα εδώ στα Ιωάννινα. Εδώ πήγα σχολείο: στο δημοτικό, γυμνάσιο και τελείωσα την σχολή Νηπιαγωγών της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ιωαννίνων. Στα 23 μου χρόνια διορίστηκα και στα 28 μου παντρεύτηκα. Με τον άντρα μου γνωριζόμασταν από παιδιά του γυμνασίου. Ήμασταν ένα αγαπημένο ζευγάρι, αλλά τυπικοί χριστιανοί. Ένα χρόνο μετά τον γάμο γεννήθηκε η κόρη μου και τρία χρόνια μετά τον γάμο, ο άντρας μου έχασε την ζωή του από τροχαίο ενώ ήμουν έξι μηνών έγκυος στο δεύτερο παιδί μας. Ο θάνατός του για μένα ήταν «κεραυνός εν αιθρία». Από μικρή αγαπούσα τον Ιησού Χριστό και πίστευα ότι ήταν Υιός του Θεού. Πήγαινα τυπικά στην Ορθόδοξη Εκκλησία στις μεγάλες γιορτές, χωρίς να έχω συνειδητή σχέση με τον Θεό. Μέχρι τα 55 μου χρόνια δεν είχα διαβάσει την Αγία Γραφή, ούτε μου είχε υποδείξει κάποιος να την διαβάσω, αν και πήγαινα στο κατηχητικό όταν ήμουν μαθήτρια του Δημοτικού και του Γυμνασίου. Στα πενήντα πέντε μου χρόνια μια συμμαθήτριά μου από το γυμνάσιο μου μιλούσε για την αγάπη του Θεού και την σωτηρία που χαρίζει. Με ρώτησε αν θέλω να δώσω την καρδιά μου στον Θεό. Δέχτηκα και έκανε μια προσευχή αφιέρωσης για μένα. Μου χάρισε μια Καινή Διαθήκη, κασέτες με κηρύγματα και ύμνους. Άρχισα να διαβάζω, αν και δυσκολευόμουν να καταλάβω αυτά που διάβαζα. Επέμενα όμως με μεγάλο ζήλο και μελετούσα κάθε μέρα σχολαστικά.

Είχα περάσει πολλές δυσκολίες μεγαλώνοντας τα δυο παιδιά μου από μωρά και γι' αυτό απορούσα πως είναι δυνατόν ο Θεός ο Κυρίαρχος του ουρανού και της γης να επιτρέπει, να βασανίζεται από άπειρες δυσκολίες ο άνθρωπος, αφού ο Θεός τόσο πολύ τον αγάπησε, ώστε έστειλε τον Υιόν Του να θυσιαστεί γι' αυτόν. Τις απορίες πότε τις συζητούσα με άλλους αδελφούς και πότε λύνονταν καθώς μελετούσα την Αγία Γραφή σχολαστικά. Ο Θεός όμως για να με στηρίξει και να με δυναμώσει πνευματικά μου έδειξε δυνατά ενύπνια. Θα περιγράψω το πρώτο, που μου αύξησε πολύ τον ζήλο μου, την αγάπη και την πίστη μου στο Πρόσωπό Του. Είδα ότι βρισκόμουν στην πλαγιά ενός βουνού. Νομίζω ότι ήταν το βουνό που βρίσκεται απέναντι από τα Γιάννινα. Καθόμουν μαζί με πολλά άτομα κάτω στο έδαφος. Ανάμεσά μας περπατούσε ο Ιησούς Χριστός. Είχε λευκό μακρύ χιτώνα και γλυκύτατο πρόσωπο, αλλά δεν διέκρινα χαρακτηριστικά. Έβαλε το δεξί του χέρι

στο κεφάλι του καθενός και τον ευλογούσε. Εγώ έβαλα το πρόσωπό μου στα χέρια μου και ρωτούσα τον Θεό αν θα ερχόταν και σε μένα. Ξαφνικά ένοιωσα το χέρι Του στο κεφάλι μου και μια τρομερή δύναμη να με πιέζει, χωρίς να μου κάνει κανένα κακό. Σηκώ νω το κεφάλι μου, κοιτάζω τον Ιησού και μου λέει: αυτό που ζητάς θα γίνει. Ζητούσα εκείνο τον καιρό κάποιο χάρισμα. Με την δύναμη αυτή που ένοιωσα, αισθάνθηκα μια τεράστια χαρά, να με πλημμυρίζει, σαν κάτι να χοροπηδάει μέσα στην κοιλιά μου. Αυτό το αίσθημα διατηρήθηκε όλο το υπόλοιπο της νύχτας και όλη την άλλη μέρα που ξημέρωσε. Όλη αυτήν την ημέρα ήμουν πολύ χαρούμενη και έψελνα ύμνους στον Κύριο. Ήθελα να βγω στον δρόμο και να φωνάξω στο κάθε περαστικό ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ζωντανός αναστημένος και σ' αγαπάει. Ήθελα να τους αγκαλιάσω όλους, «ποταμοί ζώ ντος ύδατος ανάβλυζαν από την κοιλιά μου», έτσι καθώς είναι γραμμένο στον Λόγο Του.

Εκείνη την ημέρα ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΚΑ. Δύο χρόνια αργότερα απ' όταν τον δέχτηκα Κύριο στη ζωή μου. Από τότε διάβαζα την Αγία Γραφή και άκουγα καθημερινά κηρύγματα και ομολογίες πιστώ ν με ακόμα πιο μεγάλη αγάπη και φοβερό ενδιαφέρον για να μάθω πιο πολλά. Σηκωνόμουν το πρωί μια ώ ρα πιο νωρίς για να διαβάσω και να προσευχηθώ . Μίλησα σε πολλούς ανθρώ πους για τον Θεό και έδωσα πολλές γραφές. Επειδή αγαπούσα πολύ τον Ιησού νόμιζα ότι είναι το ίδιο εύκολο να συμβεί στον καθένα. Πέντε χρόνια μετά την αναγέννηση βαπτίστηκα στο νερό και ύστερα από ένα χρόνο στο Άγιο Πνεύμα. Για πολλά χρόνια πήγαινα σε κατ' οίκον συναθροίσεις πεντηκοστιανές και ο Κύριος ήταν μαζί μας και μας ευλογούσε πολύ δυνατά. Για μερικά χρόνια έμεινα μόνη μου, με την θέλησή μου, αλλά συμπροσευχόμουν με αδελφούς συχνά. Εδώ και έξι χρόνια πηγαίνω στην Ελευθέρα Αποστολική Εκκλησία της Πεντηκοστής και προσεύχομαι ο Κύριος να την δυναμώ σει και να την υψώ σει προς σωτηρία πολλώ ν ψυχώ ν. □ Όλα αυτά τα χρόνια είκοσι έξι περίπου που ζω με τον Κύριο, αντιμετώ πισα και αντιμετωπίζω προβλήματα, όπως κάθε συνειδητός χριστιανός. Ο εχθρός της ψυχής τους πιστούς κυνηγάει με πείσμα, γιατί τους άλλους τους έχει στο χέρι του. Μερικές φορές γκρινιάζω και παραπονιέμαι, αλλά δεν απομακρύνθηκα ούτε μια μέρα από κοντά Του και επειδή Τον εμπιστεύομαι κάνει πάντα έκβαση αγαθή στην στιγμή που Εκείνος κρίνει. Κάποτε παραπονέθηκα στον Θεό και ρώ τησα: Γιατί ήρθες στην ζωή μου στα πενήντα πέντε μου χρόνια, ενώ είχα μεγάλη ανάγκη από την παρουσία σου, την αγάπη σου και την προστασία σου από τα νιάτα μου; Μια φωνή απαλή, τρυφερή μέσα μου είπε: Τα 55 σου

χρόνια είναι πολύ λίγα μπροστά στην αιωνιότητα. Αυτή η συνειδητή χριστιανική πορεία μου με δίδαξε ότι ο συνειδητός χριστιανός πρέπει να μένει στο πιστεύω-εμπιστεύομαι-παραδίδομαι. Να υπακούει στις εντολές Του και να τις εκτελεί, χωρίς αυτό να γίνεται με φανατισμό ούτε νόμος.

Θέλω να πω στον Ύψιστο ένα μεγάλο Ευχαριστώ για την σωτηρία που μου χάρισε και να με βοηθήσει να μείνω κοντά Του με υπομονή και υποταγή στο θέλημά Του μέχρι το τέλος της ζωής μου.